

[Fredly Madsen.]

bevilgede midler, idet det ikke vil overstige den reserve, som findes for stipendier i uddannelsesfonden på 90 mill. kr.

Det er vel lykkedes til tider at skabe nogle misforståelser ude i befolkningen omkring rimeligheden i hele uddannelsesstøttehistorien. Dels i pressen, dels fra nogle af medlemmerne i dette høje ting har der været ført hetz imod denne uddannelsesstøtte. Medvirkende til at skabe misforståelser har det også været, at de skattefrie millionærer kunne komme i betragtning med uddannelsesstøtte til deres børn, mens folk med jævne indkomster var udelukket. Det er imidlertid først og fremmest et spørgsmål om at lave om på den elendige skattelovgivning, vi har her i landet, men det falder sådan set uden for rammerne af det, jeg her beskæftiger mig med.

Jeg tror imidlertid, at regeringens samlede nedskæring, der i sine hovedstød rammer både arbejderne og de unge på læreanstalterne, vil skabe forståelse for, at der er en fælles interesse i at udbygge et nærmere samarbejde imellem arbejderne på arbejdspladserne og de studerende på læreanstalterne. Derigennem vil der opstå nye muligheder for at tilbagevise de asociale nedskæringer, vi nu er vidne til, og sikre muligheder for nye fremskridt.

Jeg forventer ikke, at det er muligt at rokke regeringen i dens forstokkede klassepolitik, som den fører sig frem med her, men det ville være overordentlig klogt af medlemmerne af det høje ting at lytte til, hvad der i disse dage siges med megen styrke både fra arbejdspladser og fra læreanstalter.

Finansministeren (Anders Andersen):

Må jeg først sige til hr. Lars Emil Johansen, at Grønlandsministeren senere vil fremsætte nogle bemærkninger angående de rejste spørgsmål af grønlandsk karakter.

Jeg vil takke hr. Johan Nielsen for hans saglige bemærkninger, og jeg vil notere mig de bemærkninger, som hr. Patursson har fremsat her i dag.

Hr. Ingolf Knudsen har foreslået en dagsorden til ophævelse af sygehuskonflikten. Jeg vil gerne sige til hr. Ingolf Knudsen, at det, som dagsordenen omtaler om at

optage forhandlinger om afslutning af sygehuskonflikten, allerede har fundet sted.

Indenrigsministeren holder det første møde her i eftermiddag med de involverede parter, først med kommunalorganisationerne og finansministeriets repræsentanter, derefter med repræsentanter for sygeplejerskerne, som er indbudt til en forhandling.

Det er meningen med disse orienterende møder at søge at få genoptaget forhandlingerne mellem de involverede parter, og derfor må jeg sige, at det dagsordensforslag, som er stillet, er overflødigt, idet det formål, dagsordenen sigter mod, allerede er opfyldt, og jeg vil henstille til hr. Ingolf Knudsen at tage dagsordensforslaget tilbage.

Jeg skal derefter vende mig til nogle bemærkninger i almindelighed til den debat, som har fundet sted i forbindelse med vor reviderede finanslovplan. Jeg forventede naturligvis, at de forskellige ordførere i går måske ville komme med mere ris end ros, men jeg noterede mig alligevel, at en række af ordførerne gav tilsagn om en videre saglig forhandling af den fremlagte finansplan og også af de fremsatte forslag til besparelser, hvilket jeg naturligvis noterer mig med tilfredshed.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Heinesen, tog jo af let forståelige grunde sit udgangspunkt for vurderingen af regeringens finanspolitik i den tidligere regerings finanslovsforslag. Jeg forstod dog, at hr. Heinesen ikke ville anfægte, at oliekrisen og dens prisvirkning i sig selv ville medføre en forringelse af budgetbalancen med de ca. 2,8 mia. kr.

Når regeringen har fundet det forsvarligt herudover at acceptere en yderligere forringelse af statsbudgettet for 1974-75 med ca. 2,9 mia. kr. i forbindelse med gennemførelsen af dyrtidsforslaget, så skyldes det især tre forhold.

For det første må det tages i betragtning, at den stærke prisstigning på importen, som nævnt i statsministerens tiltrædelseserklæring, virker som en stor afgiftsforhøjelse. Uheldigvis er der altså tale om en afgift, som ikke kommer i den danske statskasse, men som slår igennem i det provenu, som forbrugeren må betale, altså i de omkostninger, der lægges over på forbruget. Hvis vi trods denne prisstigning søger at fastholde